

hribih duše pasel — napoleonske kanone vrgel pod posteljo in si umeril dolge hlače. Seveda sem jih nesel kazat v mesto kot birmanec nove čizme k sosedu. Videl me je ‚gospod‘ in jaz sem se selil še par sto metrov više v hribe. O, mladostna norost, ki ni umela pisem in ni vedela, da morajo biti na svetu ljudje, ki imajo vedno prav in ki so gospodje, pa sem si domišljjal, da sem mučenik. To je bila najbridkejša zmota v mojem življenju. Zapomnite si: Če jo mahnate kdaj na svoj rovaš preko pisem in dobite zaušnico, ne kremžite se, ampak zavriskajte. Jaz sem se kremžil, slekel dolge hlače, jih dal beraču in v brezkoristni razboljenosti resnično trčil ob Mojzesovo tablo — zakaj namišljeno mučeništvo je prav posebno sposobno za greh —. Takrat pa me je obdala bolečina, da sem ležal na obrazu pred Gospodom, edinim, ki je, stopilo se mi je srce kot železo v ognju, žindra je stopila na vrh in luč in moč — vse zaeno — me je prešinila. Sam Bog je segel pome in mi z bolečino več resnic vrezal v srce kot vse debele knjige. Tako sem imel bolečino; z njo spoznanje in resnico. Toda ‚gospod‘ je tičal še vedno pri mrtvi črki hišnih pravil in jaz sem tovoril svojo edinščino na drugi konec domovine. Tedaj sem bil res mučenik, toda srce je vriskalo in še senca ni zmračila mojega lica.

Tamkaj v koticu, ki ga ni na nobenem zemljevidu, sem obtičal.

Čez dolgo let sem prišel v mesto. Res, da so bili moji kanoni rjavi, da je moj plašč dobival že tretjo barvo od ogoljenosti in da mi je čepela na glavi kučma, kakor jih niso nosili meščani, pa sem bil vendar med svojimi spodoben človek. In tak srečam ‚gospoda‘. Ustrašil se me je, to sem videl. Ker pa sva tako nenadoma trčila skupaj, se me ni mogel ogniti.

‚Kakšni pa ste?‘ me je vikal.

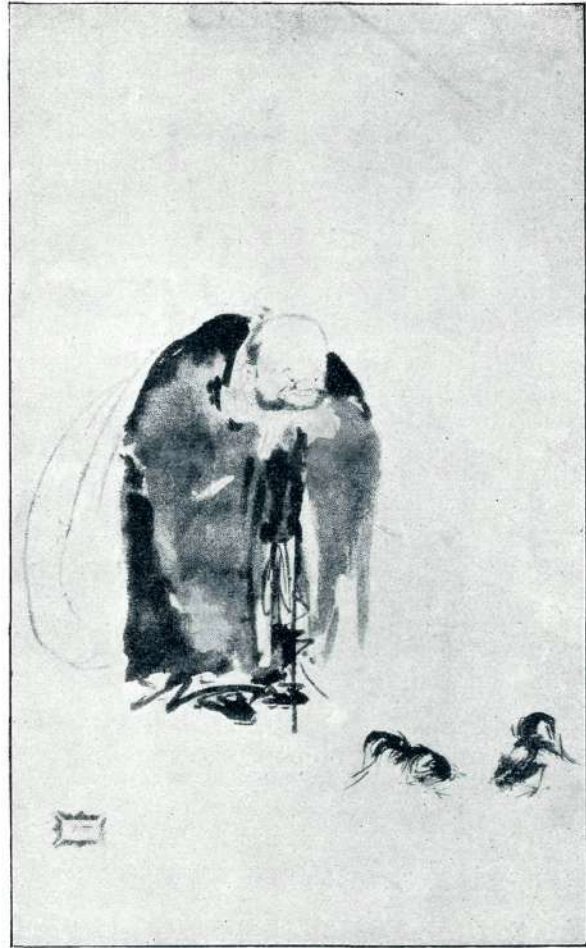
Rdečica mi je planila v lica in sramežljivo sem pogledal po sebi.

‚Nisem ‚gospod‘; sem ga zavrnil.

‚Vidim,‘ je dejal pomilovalno in odšel. Izpod suknje se mu pa niso več svetili ‚kanoni‘, ampak čisto nove dolge hlače.

Mož je utihnil. Potem se je nenadoma ozrl vame, mi hudomušno pomežiknil in rekel:

»Ali sedaj veste?«

MIJOMOTO NITEN (1582—1645), DUHOVEN
GLEDA BORBO PETELINOV.

»Vem,« sem pritrdil.

»Nič ne veste,« se mi je zasmel, vstal in drobnil s pokopališča.

Pred vrati sem se skušal posloviti. Mož se pa ni ozrl; bled prst je pogledal izza plašča in se dotaknil krajevce klobuka, ki se je rahlo zibal proti mestu.

Jaz sem pa šel — po ljubljanskem polju, kjer so v žitu ugašali plameni maka in sem mislil, da vem in umem.

Pa sem se motil.

»V BRIDKOSTI IN TIHOTI OD BOGA.«

(Parabaza.)

IVAN PREGELJ.

Zlatoper... Kdo je Slataper? Slataper je bil mlad italijanski pesnik. V bojih na Krasu je prelil svojo kri. Zemlji, ki ji je pel, da živi v bridkosti in tihoti od Boga. Zdaj veste, kdo je Slataper...